

PAMELA BUTCHART

THOMAS
FLINTHAM
rajzaival

IZZY KÖNYVEK

ÜRLÉNY LETT A TANÁRNŐM!

A könyv írása során
egyetlen tanár
sem lett ürlény-
támadás áldozata

MÓRA

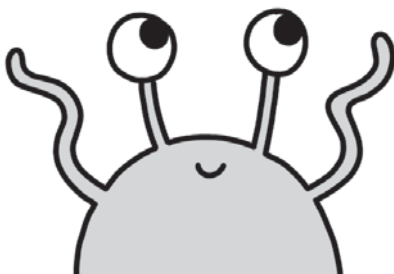
Anyunak.
Mindent
Köszönök.

PAMELA
BUTCHART

ÚRLÉNY
LETT A
TANÁRNŐM!

MÓRA KÖNYVKIADÓ

A mű eredeti címe:
Pamela Butchart: *Baby aliens got my teacher!*

Text © Pamela Butchart, 2014
Illustrations © Thomas Flintham, 2014
Cover Artwork © Thomas Flintham, 2014
This translation of *Baby aliens got my teacher!*
is published by arrangement with
Nosy Crow © Limited.

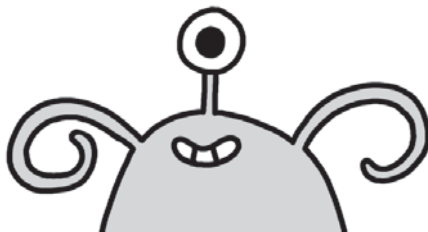
Fordította: Magyarai Andrea

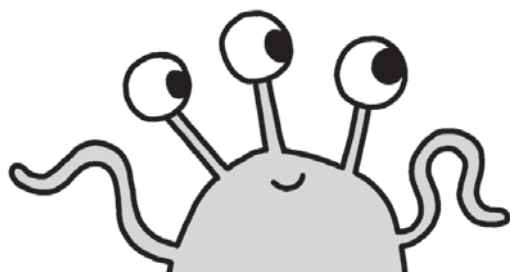
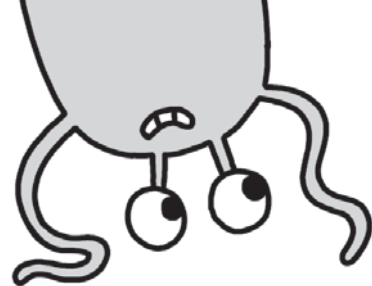
A kiadó könyveit kedvezménnyel
megrendelheti webáruházunkban:
www.mora.hu

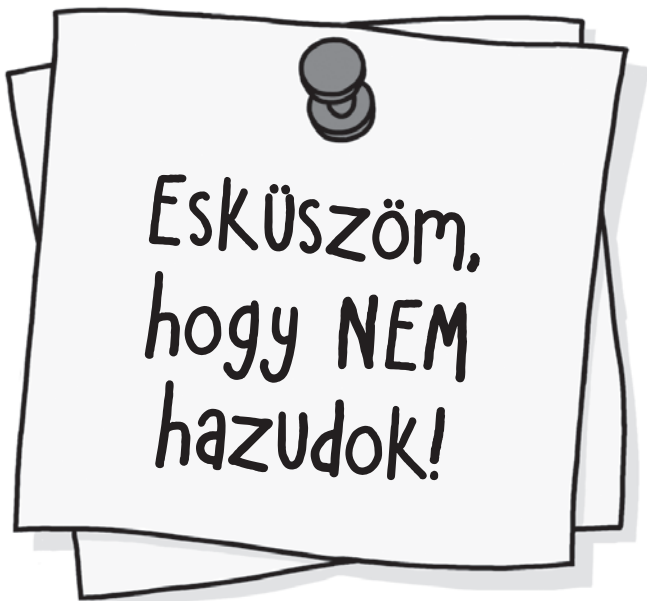
Hungarian translation © Magyarai Andrea, 2023
Hungarian edition © Móra Könyvkiadó, 2023

Tartalom

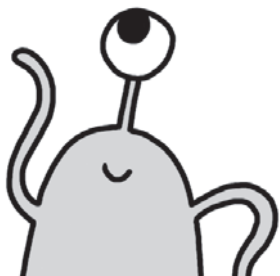
1.	ESKÜSZÖM, hogy NEM hazudok!	7
2.	A „történt egy kis baleset” cuccok	16
3.	Titokzatos betegség és egy plüssmaci	33
4.	Miss Jones bedilizett!	41
5.	Az időzítettbomba-maci	50
6.	Ürlénybébik a földben	59
7.	A világító eperturmix	68
8.	Elterelő hadművelet és egy bűdös lábujj	75
9.	HOGY kerültünk ide?!	94
10.	Elállt szavak	102
11.	Fejet le, ujjat fel!	115
12.	Fejvétel	123
13.	Az ESEMÉNY	137
14.	A holdarcú rendőr	142
15.	A családlátogatás sose jelent jót	147
16.	Valami még sincs rendben!	154
17.	Mindennek vége!	162

Biztos tudjátok, milyen az, amikor el akartok mesélni valami **NAGYON** fontosat a szüleiteknek, ők meg csak annyit felelnek: „Aha, hú! Tényleg?” Vagy: „Most inkább apunak meséld el, jó, szívem?” És: „Jaj, ne beszélj már butaságokat!” Vagy éppen: „De hát látod, hogy vécézek!”

Ez volt akkor is, amikor találtam egy **PONT** olyan alakú csipszet, mint amilyen a felső szomszédunk, Mrs. Cunningham, és amikor megmutattam anyának, csak annyit mondott:

– Köszí, most nem kérem, edd csak meg!

Persze eszemben **SEM** volt megenni. Beletettem egy borítékba, amit aztán szépen becsúsztattam Mrs. Cunningham postaládájába. Mert én pontosan erre vágnék, ha valaki találna egy olyan alakú csipszet, mint amilyen én vagyok (azaz megtalálná az ikercsipszemet).

Na mindegy, szóval egyik nap Zach, a földszinten lakó barátom meg én rohantunk hazafelé az iskolából, hogy aztán elmeséljünk valami **NAGYON FONTOSAT** anyának egy

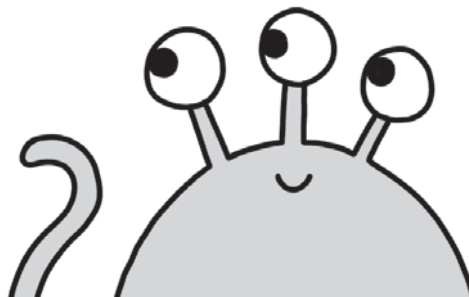
ESEMÉNYRŐL, ami aznap történt. De anyu persze ránk se fütyült. Pedig teljesen kifulladásra, csapzottan értünk haza, olyan gyorsan szaladtunk. Zach még el is esett, és lehorzolta a térdét, meg minden! De anyu **ÚGY** nézett rám, mint amikor azt gondolja, csak kitaláltam az egészet, és **MEGINT** azt mondta:

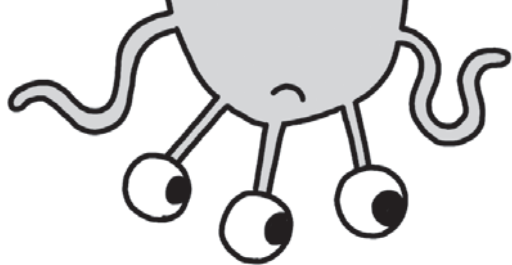
– Ne butáskodj már, Izzy!

Anyu sose hiszi el, amit mondok. Szerinte

TÚL ÉLÉNK A FANTÁZIÁM.

Erre csak annyit tudok mondani, hogy nem én tehetek róla, hogy velem mindig annyi furadolog történik!

Úgyhogy megkértem Zachet, hogy mesélje el neki ő, vele ugyanis anyu **SOHA** nem kiabál, meg olyanokat sem mond, hogy már megint **MIKET** talál ki. Egyszer, amikor filctollal összefirkáltuk az alvó apukám fejét, meg is kérdeztem anyut, miért csak velem kiabál, mire azt felelte:

– Azért, mert Zachnek nem én vagyok az anyukája, de **NEKED** igen, úgyhogy **VELED** nyugodtan kiabálhatok!

Ezért aztán most Zach mesélte el anyunak a sulis **ESEMÉNYT**. Na, erre mi történt? Hát az, hogy anyu felhívta Zach anyukáját, aki azonnal átjött, és **Ő** kezdett kiabálni Zachkel ott a nappalink kellős közepén, anyu meg apu

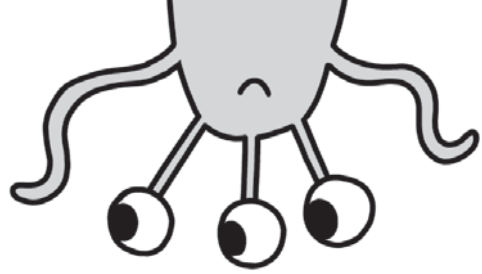
szeme láttára. Nagyon féltem, hogy mindjárt velem is kiabálni kezd, de aztán eszembe jutott a Kiabáló Szabály.

Zachet nagyon sajnáltam, mert az anyukája **SOKKAL HANGOSABBAN** és mérgesebben kiabált, mint az enyém szokott. Később anyu azt mondta, azért, mert Zach szülei elváltak, és az anyukájának már csak ez hiányzott, így is **TÚL SOK KIJUTOTT NEKI**. Nem értettem, hogy ez pontosan mit jelent, de aztán eszembe jutott, ami a múltkor az ebédlőben történt. Mrs. Kidd (az iskola minden-falatot-meg-kell-ened felelőse) nem engedett felállni az asztaltól, amíg **MINDENT** meg nem eszek, ami a tányéromon van. Én már rosszul

voltam, mert az a hülye konyhás néni öt nagy fagyiskanállal is pakolt a pásztorpitéből. Nálunk ugyanis fagyiskanállal mérik ki az ebédet. És Zach szerint aztán még csak el se mossák a kanalat, mielőtt aztán fagyit is adnának vele. Ő csak tudja, az anyukája volt ugyanis

régebben a konyhás néni. Na, a lényeg, hogy **UTÁLOM** a pásztorpitét, és nem bírtam ennyit megenni, úgyhogy nagyon mérges voltam,

mert nem állhattam fel az asztaltól, pedig **VILÁGOS**, hogy túl sok jutott nekem.

Na mindegy, szóval anyu beküldött a szobámba, hogy írjam meg a házimat. Mire én azt mondtam, hogy addig nem megyek, amíg el nem meséltem, mi történt a suliban. Sajnos erre kicsit rángatózni kezdett a szemhéja, márpedig ilyenkor szokott jönni a kiabálás, hogy: „Most már elég volt! Nincs kirándulás!”, meg ilyenek. Úgyhogy inkább gyorsan bocsánatot kértem, mert nagyon-nagyon szeretnék elmenni Disneylandbe a szünetben, tavaly nyáron ugyanis nem mentünk, mert apu dolgozott és nem ért rá.

Úgyhogy felmentem az emeletre, de

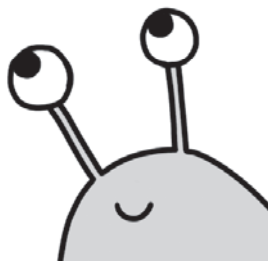

nem a szobámba, hanem átlopakodtam anyu meg apu hálósobájába, és onnan hívtam fel Zachet az új mobilján.

Apu szerint kész **RÖHEJ**, hogy Zachnek saját mobilja van, főleg, hogy jobb, mint az övé. Anyu azt mondja, hogy Zach apja azért vesz a fiának olyan sok drága cuccot, mert a válás miatt alig látják egymást. Szerintem Zachnek nagyon hiányzik az apukája, de erről nem szoktunk beszélni, mert nem szereti ezt a témát.

Na, szóval felhívtam Zachet, és valaki fel is vette. De nem Zach! Akkor ugrott be, hogy a táskáinkat ott hagytuk a suliban, mert az **ESEMÉNY** után rohantunk haza. Az **ESEMÉNY**

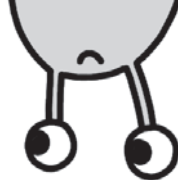
után, amiről aztán anyu nem akart hallani. Úgyhogy gyorsan lecsaptam a telefont, és felhívtam a 112-t. Mert amikor egy rendőr tartott nekünk előadást az iskolában, azt mondta, **VÉSZHELYZET** esetén ezt kell csinálni. Márpedig ez igazi

Ez a bizonyos **ESEMÉNY** ugyan pénteken történt, de inkább hétfőtől kezdem el mesélni az egészet, mert az **ESEMÉNY** előtt is jó sok minden zajlott.

Egyébként Jodi ötlete volt, aki a barátunk és egyben a harmadik szemtanú, hogy hívjuk

inkább **ESEMÉNYNEK** az egészet, és ne pedig **KATASZTRÓFÁNAK**, ahogy én először mondtam. Mert szerinte a **KATASZTRÓFA** olyasmi, ami sokszor csak úgy véletlenül történik. Már pedig ami pénteken történt, az egyáltalán **NEM** volt véletlen.

Hétfőn Zach meg én szokás szerint gyalog mentünk az iskolába, ami szerencsére elég közel van hozzánk. Jodit az anyukája az udvaron tette ki, bár Mr. Murphy, az igazgató **MINDEN** reggel rákiabál az ablakból, hogy: **„IDE TILOS BEHAJTANI!”**

De szerintem Jodi anyukája nem is hallja az igazgatót, mert annyira feltekeri a kocsiban

a hangerőt, hogy még az ablakon keresztül is hallatszik, milyen dalt énekel. Jodi azt mondja, az X-Faktorra készül, mert nagyon unja már a pékséget, ahol dolgozik, és **UTÁLJA**, hogy mindig kolbászospizza-szagú mindene. De Jodi azt is mondja, hogy az anyukája nem túl jól énekel, és hogy egyszer a fenti szomszédjuk lejött, és kiabált az anyukájával, meg **„SZÖRNYŰ SZOMSZÉDNAK”** nevezte, aki úgy kornyikál, mint egy macska, amit nyúznak.

Akkor kezdtünk kémkedni a nő után, Jodinak ugyanis teljesen igaza volt, amikor azt mondta:

– **HONNAN** tudja, milyen, amikor egy macskát nyúznak?

